

D. Rot

De Gemeente

Over de verschillen tussen de gemeente en Israël

‘De verborgenheid die van alle eeuwen en geslachten verborgen is geweest, maar die nu geopenbaard is aan zijn heiligen’.

Kolossenzen 1:26

Om over de toekomst van onze Heer Jezus, en de vele gebeurtenissen die daarmee in verband staan en daarop volgen, een juiste blik te hebben, is het allereerst nodig om te weten, *wat de Gemeente is*. De algemene gedachte, dat God met Abel begonnen is Zijn Gemeente te stichten, en dat van hem af alle heiligen van het Oude zowel als van het Nieuwe verbond tot de Gemeente van Jezus Christus behoren, heeft veel bijgedragen tot de verwarde begrippen over wat onder ons duidelijk bekend moet worden.

Wat is de Gemeente?

Met alle vrijmoedigheid kunnen wij haar noemen de hoogstgeplaatste en meest gezegende familie van God.

Al vóór de grondlegging van de wereld was zij het voorwerp van de raadsbesluiten van God (Ef. 3:10–11), en aan haar heeft God Christus gegeven als Hoofd boven alle dingen. Wat een onderscheiding! Christus gegeven - aan de Gemeente! Christus als Hoofd boven alle dingen, d.w.z. als Degene, die van God een plaats ontvangen heeft aan Zijn rechterhand, boven alle overheid, boven alle gezag en macht, boven alle heerschappij en boven allen naam, die genoemd wordt, niet alleen in deze eeuw, maar ook in de toekomstige. Hem, Christus, heeft God alle dingen onderworpen (Ef. 1:20-23).

En als zodanig is Hij gegeven aan de Gemeente. Hij, *'de Zoon van Gods liefde,' 'het beeld van de onzichtbare God,'* van Wie gezegd wordt het was *'het behaagde de hele Volheid in Hem te wonen,'* en opnieuw: *'want in Hem woont de hele Volheid van de Godheid lichamelijk,'* de *'Eerstgeborene van de hele Schepping,'* en, nadat Hij gestorven is, *'de Eerstgeborene uit de doden'* (zie Kol. 1 en 2), *de verheerlijkte Zoon des mensen,* de *'Koning Israëls,'* de *'Koning der Koningen'* en *'Heer der heren.'* Hij heeft de hoogste plaats ontvangen en is *het Hoofd van de Gemeente.*

In welke betrekking staat de Gemeente tot die wonderbare heerlijke Persoon, tot Christus? Zij is naar het Goddelijk woord (Ef. 1:23): *'Zijn lichaam, de volheid van Hem, die alles in allen vervult.'*

Evenals God aan Adam in Eva een vrouw gaf, met wie hij zijn liefde kon delen, en waar door hij, die als hoofd boven alle dingen in de eerste schepping zijn plaats innam, zijn vervulling verkreeg, zo ook Christus en de Gemeente. In wat God deed met Adam; een voorbeeld van Hem, die komen zou, maakte God Zijn eeuwig voornemen bekend, om de Gemeente te stichten, het éne lichaam, de Bruid, zodat de mens Christus Jezus, in heerlijkheid opgenomen, niet alleen zou zijn, maar een voorwerp zou bezitten, aan wie Hij in de oneindige liefde van Zijn hart een eeuwig welbehagen zou kunnen hebben. Was niet de manier, waarop God Eva schiep, veelbetekenend? Adam was in diepe slaap gevallen, – een voorbeeld van de diepten van de dood, waarin Jezus moest neerdalen om Zijn Bruid te verkrijgen. Uit de dode rib, als voorbeeld, werd de levende vrouw geschapen. De vrouw is één met Adam. Als Adam ontwaakt, zegt hij: *'Deze is ditmaal been van mijn beenderen, en vlees van mijn vlees!!'* (Gen. 2:23). Er waren in Eden veel mooie schepselen, slechts één beantwoordde aan de genegenheden van Adam. God schiep *één Eva;* En God schiep *één Bruid* voor Christus.

'Deze verborgenheid is groot, maar ik doel op Christus en op de Gemeente' (Ef. 5:32). En we zeiden het al, voor die Bruid daalde Christus neer in de diepten van de dood. *'Christus heeft Zichzelf voor haar overgegeven, opdat Hij haar zou heiligen, haar reinigend door de wassing van met water door het woord; opdat Hij de Gemeente voor Zich zou stellen, heerlijk, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, maar opdat zij heilig en onberispelijk zou zijn'* (Ef. 5:25-27).

Waar vandaan komt de Gemeente?

De *Heilige Geest* is nu werkzaam om uit de wereld de Gemeente bijeen te verzamelen. *'Immers, wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en ons allen is van één Geest te*

drinken gegeven' (1 Kor. 12:13). Als 'de volheid van de volken is ingegaan' (Rom. 11:25), komt de Here Jezus, de hemelse Bruidegom, om Zijn Bruid, de Gemeente, in de heerlijkheid in te voeren. Hier op aarde is de Gemeente het voorwerp van de dienst van de engelen; in de heerlijkheid Gods, zien wij haar ook *boven de Engelen* haar plaats innemen, rondom de troon Gods (Openb. 4:4).

Op de nieuwe aarde daalt de Gemeente uit de hemel neer, van waaruit een grote stem zegt: 'Zie, *de tabernakel van God* is bij de mensen, en Hij zal bij hen wonen; en zij zullen Zijn volk zijn, en God Zelf zal bij hen zijn, hun God' (Openb. 21:3).

De Gemeente is: het lichaam van Christus (Ef. 1:23; 2:16; Kol. 1:18 en 24; 3:15, 1 Kor. 12:12-27). Dit lichaam kon niet bestaan vóór dat Christus gestorven was (Ef. 2:11-16). Maar niet alleen dit. Christus moest ook uit de doden opgewekt zijn, want de Gemeente kon geen lichaam zijn van een dode Christus (Ef. 2:20-23). En eindelijk, omdat de Gemeente het lichaam van Christus is, moet de Geest van Christus in haar wonen; evenals de geest van de mensen in de mens woont. De Heilige Geest, die eerst na de verheerlijking van Jezus op aarde kon komen (Joh. 7:39), verbindt de Gemeente hier op aarde met haar verheerlijkt Hoofd in de hemel. De komst van de Heiligen Geest op aarde was de geboortedag van de Gemeente.

Al in het begin van de omwandeling van de Here Jezus op aarde, horen wij Hem heel andere principes openbaren dan onder de Joden bekend waren. Hij antwoordt op de vraag van de Samaritaanse vrouw, naar de plaats van de aanbedding: 'Geloof Mij vrouw, er komt een uur, dat u noch op deze berg, noch in Jeruzalem de Vader zult aanbidden. Maar er komt een uur, en het is er, dat de ware aanbidders de Vader zullen aanbidden in geest en waarheid; immers, de Vader zoekt ook [personen] die Hem aanbidden' (Joh. 4:21-23). Er is dus voor de gelovige nu geen bepaalde plaats meer, waar hij God moet aanbidden; maar het is nu: '*waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn Naam, daar ben Ik in hun midden*' (Matt. 18:20). Het is overal hetzelfde, waar men nu ook vergadert, in een hut of in een paleis. Ons heiligdom is in tegenovergesteld aan dat van Israël niet met handen gemaakt, maar in de hemel (Hebr. 9:24). In dit heiligdom kunnen wij, door het bloed van Jezus, met vrijmoedigheid naar binnengaan, op de nieuwe en levende weg (Hebr. 10:19). Dit is ons heerlijke voorrecht. En hoewel misschien voor sommigen die verplaatsing van het heiligdom van de aarde naar de hemel moeilijk te begrijpen is, dit is toch de enige manier om God waarlijk te dienen, een dienst in geest en waarheid. Alleen in de hemel kunnen wij gemeenschap met God hebben; want God komt nu niet op aarde, zoals Hij dit deed in Israël. *Jezus* is nu onze *Verzoening*, ons *Offer*, ons *Altaar*, en onze *Hogepriester*, en Hij is in de Hemel aan de rechterhand van God.

En toch is er een tempel van God op aarde, maar deze tempel is niet aards of van de aarde, maar gebouwd van levende stenen, zoals Petrus zegt (1 Petr. 2:5). Dit huis of deze tempel is *de Gemeente*, van wie 'Jezus Christus Zelf Hoeksteen is, in Wie het hele gebouw, goed samengevoegd, opgroeit tot een heilige tempel in de Heer; in Wie ook u mee opgebouwd wordt tot een woonplaats van God in de Geest' (Ef. 2:20-22).

De Here Jezus zegt in Matth. 16:18 tot Petrus. dat Hij Zijn Gemeente zal bouwen. Zo, te voren kan zij er niet zijn geweest.

Hij, die bouwt, is Christus zelf.

Hij bouwt Zijn Gemeente. Hij bouwt haar op een rots. De machten van de dood zijn niet in staat haar te overweldigen, *Christus is het, die bouwt*. Kan iemand anders dit beter doen dan de Heer? Hij, van Wie wij lezen: 'in Hem zijn alle dingen geschapen, in de hemelen en op de aarde, de zichtbare en de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten: alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen. En Hij is vóór alle dingen, en alle dingen bestaan samen in Hem. En Hij is het Hoofd van het lichaam, de Gemeente, Hij die het begin is, de Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in alle dingen de eerste plaats zou innemen' (Kol. 1:16-18).

Christus bouwt Zijn Gemeente op de rots.

Deze rots (Petra) is, wat Simon Petrus beleden heeft, nl. dat Christus is de Zoon *van de levenden God*, Christus is in de opstanding uit de doden openbaar geworden te zijn de Zoon *van de levenden Gods*. Als een steen, waarmee de bouwlieden geen weg wisten, en door de overpriesters en oudsten van Israël verachtelijk ter zijde gesteld en gedood, is Hij door God uit de doden opgewekt; en de apostel Petrus schrijft ons in zijn eerste brief, hfdst. 2:4 en 5: 'Tot wie u komt, tot een levende steen, door mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar, en u wordt ook zelf, als levende stenen, gebouwd als een *geestelijk huis*, tot een *heilig priesterdom*, om *geestelijke offeranden* te offeren, die voor God aangenaam zijn door Jezus Christus.' Ja,

Christus, de Zoon van de levenden Gods,

Hij is de Rots. 'Op deze rots,' heeft de Heer gezegd: 'zal ik mijn Gemeente bouwen.' De Heer is daarmee ook begonnen, en zet dit bouwen voort tot de laatste levende steen toegevoegd zal zijn; en dan komt Hij om Zijn Gemeente, als Zijn Bruid, van deze aarde weg te nemen, en haar met zich te verenigen in het Vaderhuis.

De Heer spreekt Simon, *Bar-Jona*, welgelukzalig, waar hij Hem als de Christus, de Zoon van de levenden Gods, beleden heeft. Geliefde broeder of zuster in de Heer! mag ik u verzoeken daar eens goed over na te denken? Niet de *apostel Petrus*, wordt door de Heer welgelukzalig geprezen, maar *Simon, Bar-Jona*. Is dit niet gelukkig voor u en mij? Wanneer ook wij de Heere Jezus, als de Christus, de Zoon van de levenden Gods belijden, *van harte belijden*, dan spreekt de Heer ons welgelukzalig. Simon, Bar-Jona, wil toch ons zeggen, dat hij een man was, die Simon heette, en dat hij een zoon was van Jona. Nou, zo dragen ook wij een naam, en zijn zonen of dochters van onze aardse vader, die ook een naam draagt of gedragen heeft.

En als wij het van de grond ons hart eens zijn met Simon, Jona's zoon, in zijn belijdenis, dan zegt de Heer ook tegen ons: 'Vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader die in de hemelen is.'

De poorten van de hel (de macht van de dood) zullen de Gemeente niet overweldigen.

Na al wat wij hierboven kort mochten lezen over de Gemeente, zal het ons zeker duidelijk geworden zijn, dat *de machten van de doods en van de duivels* niet in staat zijn te overweldigen, wat Christus is begonnen te bouwen; en dat de rots, waarop Hij bouwt, nl. de Christus, *de Zoon van de levende God* niet te vernietigen is. O, nee! de Zoon van de levenden Gods, heeft 'hem, die de macht over de dood had, dat is de duivel' (Hebr. 2:14) teniet gedaan; en allen, die in Christus Jezus geloven, behoren voor eeuwig Hem toe, aan Wie 'alle macht in hemel en op aarde gegeven is' (Matth. 28:18).

De Gemeente van Jezus Christus, de Gemeente van de levenden Gods, is in de vorige bedelingen aan de kinderen van de mensen niet bekend geweest. Wel zijn alle gelovigen, van Abel af tot op de uitstorting van de Heilige Geest (Hand. 2), voor eeuwig behouden en zalig geworden, maar zij behoren niet tot de Gemeente. Alle gelovigen uit de vorige bedelingen behoorden immers ook niet tot Israël, niet waar?

Israël, als volk, was Gods *aardse* volk; de Gemeente nu is in Christus gezet in de hemel en 'gezegend met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Christus' (Ef. 1:3). De apostel Paulus schrijft omtrent de Gemeente, dat hem 'door openbaring de verborgenheid is bekend gemaakt, ... die in andere geslachten de zonen van de mensen niet bekend is gemaakt, zoals zij nu in de Geest geopenbaard is aan zijn heilige apostelen en profeten: dat zij uit de volken:

- mede-erfgenamen zijn en

- mede-ingelijfd en
- mededeelgenoten

van zijn belofte in Christus Jezus, door het evangelie' Ef. 3:3-6). En in Kolossenzen 1:26 lezen wij: 'de verborgenheid, *die van alle eeuwen en geslachten verborgen is geweest*, maar nu geopenbaard is aan zijn heiligen.' In Romeinen 16:25 zegt Paulus ook: 'naar de openbaring van de verborgenheid, die in de tijden van de eeuwen verzwegen is geweest.'

In de Gemeente is de Joodse wet, teniet gedaan en de muur van de omheining weggenomen (Ef. 2:14 en 16), en hoe zou zij dan hebben kunnen bestaan vóór dat die muur was weggenomen? Met andere woorden: kon de Gemeente, waarin noch Jood noch Griek is, al bestaan, toen er een onoverkomelijke kloof was tussen Jood en heiden?

Het is daarom zeer nodig, willen wij Gods Waarheid, en vooral de profetieën leren kennen, dat wij onderscheiden, wat tot de Gemeente, of tot Israël gezegd wordt. Onderscheiden wij dit niet, dan zijn wij gelijk aan kinderen die een puzzel hebben, maar met de verschillende grote en kleine stukken door elkander werken, en daardoor nooit het juiste beeld voor zich krijgen. Wij vervallen dan ook misschien ertoe, dat wij de zegeningen, door God aan Israël beloofd op de Christenen gaan toepassen; maar aan de vloeken en oordelen die door de profeten van het Oude Verbond werden uitgesproken voorbij gaan, omdat ze die niet graag op zichzelf willen toepassen, en er dan verder geen weg mee weten.

Nu in 'de aangename tijd... de dag van de behoudenis,' (2 Kor. 6:2) spreekt God niet tot de volken in Zijn toorn, en Zijn Zoon verpletterd hen *nu* niet met een ijzeren scepter, en slaat hen niet in stukken als een pottenbakkers vat, zoals in de 2e Psalm over de Koning te Sion geprofeteerd wordt. Nee, nu is het, dat de gezanten spreken: '...terwijl God als het ware door ons maant. Wij bidden voor Christus: Laat u met God verzoenen' (2 Kor. 5:20).

'Want u bent niet genaderd tot de tastbare berg...maar u bent genaderd... tot de Gemeente van de eerstgeborenen, die in de hemelen staan opgeschreven' (Hebr. 12:18 en 23).

Lezen wij in Efeze 1:3 dat de gelovigen in de Heere Jezus door de God en vader 'gezegend zijn met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Christus,' in Hebr. 12 wordt ons op zeventvoudige wijze meegedeeld, waartoe elk gelovige gekomen is.

De Heilige Geest begint bij:

1. de berg Sion, in tegenstelling tot Sinaï, en de stad van de levende God, het hemelse Jeruzalem;
2. de algemene vergadering van de tienduizenden engelen;
3. de Gemeente van de eerstgeborenen, die in de hemelen staan opgeschreven;
4. tot God, de Rechter van allen;
5. tot de geesten van de tot volmaaktheid gekomen rechtvaardigen;
6. tot Jezus, de Middelaar van een nieuw verbond;
7. tot het bloed van de besprenging, dat beter spreekt dan Abel.

De zegeningen dalen neer vanuit de hemel en vinden haar grondslag in het bloed. De gelovige mag zijn eerste stap op de sport van deze ladder van zegeningen zetten, en vindt dan even eens als fundament het bloed van de besprenging, waarop deze reeks van zegeningen een voor een in bezit genomen mogen worden.

Wat een tegenstelling en verschil met Israël! Genade tegenover de wet.

Het hemels Jeruzalem tegenover het aardse. In Israël kwamen de engelen om bevelen en beloften, zegening en verlossing te brengen, de gelovigen in Christus zijn gekomen tot de tienduizenden engelen, de algemene vergadering, n.l. de aartsengelen, de cherubs, de serafim, enz. De Gemeente van de eerstgeborenen waarvan de namen van de gelovigen in Christus in de hemelen staan opgeschreven, in tegenstelling tot de gemeente of vergadering van de twaalf stammen Israëls, van wie de namen in de geslachtsregisters op aarde te vinden zijn. In Israël kon en mocht men niet rechtstreeks tot God naderen, — ‘de weg tot het heiligdom was nog niet bekendgemaakt’ (Hebr. 9:8) -, nu is de christen tot God gebracht, ‘nabij gekomen door het bloed van Christus’ (Ef. 2:13). De heiligen van uit de vorige bedelingen konden alleen spreken van ‘vergaderd te zullen worden tot de vaders,’ of ‘met hun vaders te ontslapen,’ wanneer zij van deze aarde heen gingen. De gelovigen in *deze bedeling* zijn gekomen tot ‘de geesten van de tto volmaaktheid gekomen rechtvaardigen.’ Wij weten nu, wáár die allen zijn, en als wij vóór de komst van de Heer Jezus ook ontslapen, zullen wij in hun midden zijn. Israël heeft de belofte, dat God eenmaal met beide de huizen, het huis van Juda en het huis van Israël, een nieuw verbond oprichten zal (Zie Jer. 31:31) Van dit nieuwe verbond, *dat in de laatste dagen zal worden opgericht*, is de Here Jezus Borg geworden, en zal Hij eens de Middelaar zijn (Hebr. 7:22; 8:6-13). Tot Jezus, *de Middelaar van een nieuw verbond*, is de christen nu ook gekomen, omdat hij Christus toebehoort en

Hem bezit in al Zijn karakters en waardigheden. Maar let wel, lezer! dat de Heilige Geest ons niet zegt: gij zijt gekomen tot het nieuwe verbond, maar tot de Middelaar van het nieuwe verbond. En dan ten slotte, komt het bloed van Jezus, als de grondslag van alle zegeningen, en tevens de openbaring van Gods rijke genade. 'Het spreekt beter dan Abel.' Evenals het bloed van Abel op de aarde is gestort, zo ook het bloed van Christus. Maar het bloed van Abel roept om wraak; daarentegen spreekt het bloed van Jezus Christus van genade, vrede, verzoening, vergeving en eeuwige, onvergankelijke zegeningen.

Verschillen tussen Israël en de gemeente

Wij wensen nu verder nog enige punten te behandelen, om zo duidelijk mogelijk te doen zien, het grote verschil tussen Israël en de Gemeente.

1. De roeping van Israël was aards; die van de Gemeente hemels.

In Hebr. 3:1 springt dit onderscheid ons dadelijk in het oog, waar de apostel schrijft aan hen, die voorheen Joden waren, en nu hen aanspreekt: 'Daarom, heilige broeders! deelgenoten van de *hemelse* roeping, beschouwt de Apostel en Hogepriester van *onze* belijdenis, Jezus Christus.' De gelovigen zijn geroepen *door* Jezus, de Heer *uit de hemel* 'tot een onvergankelijke, onbevleete en onverwelkelijke erfenis, *in de hemelen* weggelegd voor u' (1 Petr. 1:4), in tegenstelling van de erfenis, welke Israël op aarde toegezegd was, maar die nu vergaan, bevekt en verwelkt is. Lees hierover Jes. 23:1-12; Jer. 12:10-13.

Ook de apostel Petrus schrijft zijn beide brieven aan gelovigen uit de Joden, en zegt tot hen: '...hoewel u ze weet en bevestigd bent in de tegenwoordige waarheid' (2 Petr. 1:12). Hieruit blijkt ook zeer duidelijk dat, wat in de vorige bedelingen als waarheid gekend werd, niet hetzelfde was als wat de Heilige Geest nu heeft kunnen openbaren.

Israëls roeping was door Mozes, de zoon van Amram en Jochébed, tot *een aardse erfenis*. Toen sprak God *op aarde*; nu spreekt Hij vanuit de *hemel*. Zie Hebr. 12:25 en 26. Mozes beschrijft Israëls erfenis als 'een land met bergen en dalen; het drinkt water door de regen uit de hemel. Het is een land waar de HEERE, uw God, voor zorgt: voortdurend rusten de ogen van de HEERE, uw God, daarop' (Deut. 11:11 en 12). Een Israëliet moest de aardse zegeningen beschouwen als tekenen van Gods gunst; ontbraken zij, dan was dit een bewijs hun ontrouw (Deut. 28:1-18). In Hebr. 10:34 worden de Christenen geprezen, dat zij '*de roof van hun bezittingen* met

blijdschap hebben aanvaard' en vermaand, daarin door te gaan. Indien deze Christenen niet gezien hadden op hun *hemelse* roeping, dan zouden zij de roof van hun bezit als een *straf*, en niet als een oorzaak van *vreugde* hebben aangemerkt. Sinds Jezus gestorven is, heeft de gelovige in Hem geen hoop meer voor deze aarde. Met Christus levend gemaakt en opgewekt uit de doden, is hij geroepen 'de dingen te zoeken die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan Gods rechterhand; te bedenken de dingen *die boven zijn, niet die op de aarde zijn*' (Kol. 3:1 en 2).

2. Israël was een volk naar het vlees; de Gemeente is een volk naar de Geest.

Hier komt het onderscheid zeer duidelijk aan het licht, als men bedenkt, dat hij, die uit Israëlitische ouders geboren, en op de achtste dag besneden werd, Israëliet was; terwijl men in de Gemeente niet anders dan door het geloof en door geboorte uit de Geest (wedergeboorte) wordt ingelijfd (Joh. 1:12, 13; 3:3-8; Tit. 3:5; 1 Petr. 1:23).

Dit onderscheid is zeer belangrijk, omdat hieruit volgt dat de verhouding van Israël tot God juist het tegenovergestelde is van die van de Gemeente. Het beginsel van Israël was: *gehoorzamen en leven*; en voor de Gemeente is het: *leven en gehoorzamen*. De wet beloofde een lang leven *op aarde* (Ex. 20:12), voortdurende gezondheid (Deut. 7:15), aardse grootheid (Deut. 28:13), en alles wat het vlees kan begeren en bewonderen; maar de *kracht* om te gehoorzamen kon men door haar te doen niet krijgen. De verlamde man aan het badwater te Bethesda (Joh. 5), is hiervan een duidelijk bewijs. Acht en dertig jaren lang had hij beproefd en geprobeerd om het eerst in het bad water af te dalen, maar elke keer zonder succes. Hij wilde gezond worden, kracht tot wandelen ontvangen, maar de zegeningen onder de wet konden hem dit niet brengen. Christus komt in de volheid van de genade en goddelijke kracht, en door het geloof neemt hij zijn bed op en wandelt. Deze kracht, die het leven is, wordt alleen geschonken door de levendmakende Geest. 'De eerste mens, Adam werd tot een levende ziel; *de laatste Adam* tot een levendmakende geest' (1 Kor. 15:45).

De Heilige Geest is eerst op aarde komen wonen, nadat de Heere Jezus ten hemel gevaren is (Joh. 7:39; 14:26; 15:26; 16:4-14), en is op de Pinksterdag als Persoon in de harten van de gelovigen komen wonen, waardoor Hij hen allen tot één lichaam heeft gedoopt (1 Kor. 12:13), zodat de gehele Gemeente van Christus '*Gods tempel*,' en '*een geestelijk huis*' is (1 Kor. 3:16; 2 Kor. 6:17; Ef. 2:20-22; 1 Petr. 2:5). In de Gemeente gaat het werk van de Heilige Geest, dat door de Here

Jezus op aarde begonnen is, nl. het onderwijzen, besturen, bestraffen, vermanen van zijn discipelen door. 'Nog veel heb ik u te zeggen, maar u kunt het nu niet dragen. Maar wanneer Hij is gekomen, de Geest van de waarheid, zal Hij u in de hele waarheid leiden' (Joh. 16:12). Hij gaat verder met dit werk in dezelfde afhankelijkheid van God, waarin Jezus hier beneden geleefd heeft; 'want Hij zal vanuit Zichzelf niet spreken, maar alles wat Hij zal horen, zal Hij spreken' (Joh. 16:13).

Hierin is dus het verschil tussen Israël en de Gemeente zeer groot. In Israël woonde de Heilige Geest niet als Persoon, maar Hij was ook als Persoon niet bekend, zoals Joh. 7:39 ons zegt: 'Want de Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet was verheerlijkt.' Het enige, wat wij in het Oude Testament vinden, is, dat de Geest Gods, alleen beschouwd als Goddelijke invloed, in de harten van sommige individuen werkzaam was, en dan nog slechts voor een beperkte tijd.

Wordt hierdoor ontkend, dat de Geest van God van het begin af heeft gewerkt? Geenszins. De Schepping, de Voorzienigheid en de Verlossing spreken allen van Hem. Zijn kracht openbaart zich in al Gods handelingen. Wie zweefde op de wateren? (Gen. 1:2). Wie twistte met de mens vóór de zondvloed? (Gen. 6:3). Wie vervulde Bezáleël met wijsheid en met verstand in alle handwerk? (Exod. 31:3). Wie maakte Mozes bekwaam, om de last van Israël te dragen? En wie stelde anderen in staat, die last met hem te delen? (Num. 11:17). Door wie werkte Simson? (Richt 13:25). Door wie profeteerde Saul? (1 Sam. 10:6). Het gebeurde alles door de Geest van de Heer. En evenals Zijn goede Geest Israël in het begin van zijn geschiedenis onderrichtte, zo kan ook de profeet Haggai het arme terugkerende overblijfsel getuigen: 'Volgens het woord van het verbond dat Ik met u sloot, toen u uit Egypte vertrok, en Mijn Geest, Die in uw midden stond: Wees niet bevreesd!' (Hag. 2:6).

3. Israël was door God geroepen zijn erfenis met vleselijke wapens te veroveren, terwijl de Gemeente slechts geestelijke wapens tot haar beschikking heeft.

Toen Mozes, kort voor zijn dood, de kinderen Israëls toesprak, zei hij: 'De HEERE zal geven dat uw vijanden die u aanvallen, door u verslagen worden; over één weg zullen zij tegen u uittrekken, maar over zeven wegen zullen zij voor u wegvlugten' (Deut. 28:7). En: 'De HEERE, uw God, Hij zal voor u uit overtrekken. Hij zal deze volken van voor uw ogen wegvagen, en u zult hen uit hun bezit verdrijven. Jozua zal voor u uit overtrekken, zoals de HEERE gesproken heeft. En de HEERE zal met hen doen zoals Hij met Sihon en Og, koningen van de Amorieten, en met hun land

gedaan heeft, die Hij weggevaagd heeft. Wanneer de HEERE hen aan u gegeven heeft, moet u met hen doen overeenkomstig alle geboden die ik u gegeven heb' (Deut. 31:3-5). Dit gebod houdt in dat, wanneer de Here al de volken uit Kanaän zou hebben uitgeworpen, Israël hen volledig moest verbannen, geen verbond mocht met hen gemaakt worden en ze mochten geen genade tonen (Deut. 7:1 en 2).

Maar de Heilige Geest zegt tot de Christen: 'De wapens van onze strijd zijn niet vleselijk' (2 Kor. 10:4). 'Want onze strijd is niet tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers van deze duisternis, tegen de geestelijke machten van de boosheid in de hemelse gewesten' (Ef. 6:12). Het zwaard van de Christen is: 'het *zwaard van de Geest*'; zijn helm; '*de helm van de behoudenis*'; in één woord, zijn hele wapenrusting is geestelijk.

De hele geest van het evangelie is in strijd met oorlog en geweld; en het onderscheid tussen Israël en de Gemeente is in dit opzicht even groot als tussen licht en duisternis. Onze roeping is navolgers van Hem te zijn, van Wie geschreven staat: 'Die, als Hij uitgescholden werd, niet terugschold, en als Hij leed, niet dreigde; maar Zich overgaf aan Hem, die rechtvaardig oordeelt' (1 Petr. 2:23). En hoe zouden dan wij, als Zijn volgelingen, het zwaard kunnen gebruiken om degenen te doden, waartoe wij geroepen zijn hen lief te hebben? Geen strijd met vleselijke wapens kan ons helpen; 'want allen die het zwaard nemen, zullen door het zwaard omkomen' (Matth. 26:52).

4. In Israël behoorde het priesterschap, volgens de wet aan een familie; - in de Gemeente zijn allen priesters.

'Dan moet u hun de gordel ombinden, Aäron en zijn zonen, en hun de hoofddoeken omwikkelen, opdat zij het priesterambt bezitten als een eeuwige verordening' (Exod. 29:9). Hetzelfde lezen wij in Lev. 8. Duidelijk is het dus, dat het priesterschap in Israël op vleselijke betrekking gegrond was, omdat het in het geslacht van Aäron van vader op zoon overging, en de overige Israëlieten geheel van deze bediening waren uitgesloten. In de Gemeente is het tegenovergestelde beginsel geldig. Daar is slechts één Hogepriester, en wel een eeuwige, namelijk Jezus, die, naar de ordening van Melchizedek, 'zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsregister, zonder begin van dagen of eind van leven.' Wat zeggen wil, dat Hij in Zijn geslacht de Enige is die tot het priesterschap is uitverkoren, en dat er vóór noch na Hem geen andere priester uit de stam van Juda voortgekomen was of komen zou. Het priesterschap van de Here Jezus sluit elke vleselijke betrekking uit.

In Christus nu, *zijn alle leden van de Gemeente priesters*. In 1 Petrus 2:5 worden zij genoemd: 'een heilig priesterdom'; in vers 9: 'een koninklijk priesterdom'; en in Openb. 1:5 en 6 wordt van hen gezegd: 'die ons gemaakt heeft tot een koninkrijk, tot priesters voor Zijn God en Vader.' Deze priesters zijn geroepen 'om *geestelijke offeranden* te offeren, die voor God aangenaam zijn door Jezus Christus' (1 Petr. 2:5). 'Laten wij dan door Hem voortdurend een loffer brengen aan God' (Hebr. 13:15). In tegenstelling dus met Israël, waar alleen het uitverkoren geslacht van Aäron de priesterlijke dienst mocht en moest uitoefenen, leert het Nieuwe Testament ons, dat alle kinderen van God door Christus priesters zijn, en er tussen hen geen onderscheid bestaat, omdat *allen* geestelijke offeranden aan God offeren.

Evenals het priesterschap, zo rustte ook de dienst bij Israël op *aardse* grondslagen. Het was het uitsluitende recht van één familie, namelijk van de Levieten. 'De HEERE sprak tot Mozes: Laat de stam Levi naderbij komen en plaats hem vóór de priester Aäron om hem te dienen. Zij moeten zijn taak en de taak van heel de gemeenschap vervullen, vóór de tent van ontmoeting, om de dienst van de tabernakel te verrichten' (Num. 3:5-7). Van deze dienst was ook het overige gedeelte van het volk uitgesloten. In de Gemeente nu is dit geheel anders. In de Gemeente zijn allen geroepen om te dienen (1 Kor. 12:14-27); en de mate van die dienst, of waarin men dient, hangt volstrekt niet af van ons standpunt naar het vlees (onze kwaliteiten), maar alleen van de gaven, die de Heilige Geest geeft aan wie Hij wil. 'Nu is er verscheidenheid van genadegaven, maar het is *dezelfde Geest*; en er is verscheidenheid van bedieningen, en er is *dezelfde Heer*; en er is verscheidenheid van werkingen, maar het is *dezelfde God*, die alles in allen werkt' (1 Kor. 12:4-6). Omdat allen leden zijn van één lichaam, zijn allen tot dienen geroepen; en alleen de gave, die de Heilige Geest schenkt, maakt onderscheid tussen de een en de ander. Niet allen kunnen profeet, evangelist, herder of leraar enz. zijn, maar aan ieder lid is door God iets geschonken, waarmee hij het lichaam kan dienen, en waardoor hij bijdraagt aan de volmaking van het lichaam. Het is duidelijk, dat er in dit opzicht een groot onderscheid onder de leden bestaat; maar allen zijn bekwaam wanneer zij leden zijn van één lichaam, en daarom de gaven van God te ontvangen, die echter door de Heilige Geest, naar *Zijn* wil, worden uitgedeeld. Geen menselijke opvoeding of onderwijzing kan hieraan iets toevoegen, maar de Heilige Geest, die grote en onfeilbare Uitdeler, kan ons leren en onderwijzen en in alle waarheid leiden. Mochten wij ons allen onvoorwaardelijk over geven aan Zijn leiding!

5. De betrekking van een Israëliet en een Christen tot God, verschilt evenveel als die van een slaaf en een zoon.

Deze waarheid wordt ons duidelijk voor ogen gesteld aan het eind van het 3de en aan het begin van het 4de hoofdstuk van de Brief aan de Galaten. 'De wet is *dus onze tuchtmeester* (of voogd) *geweest* tot op *Christus*, opdat wij op grond van geloof gerechtvaardigd zouden worden. Maar nu het geloof gekomen is, zijn wij niet meer onder een tuchtmeester; want u bent allen *zonen* van God door het geloof in Christus Jezus. Want u allen die tot Christus bent gedoopt, hebt Christus aangedaan. Daarin is geen Jood of Griek; daar is geen slaaf of vrije; daar is geen man of vrouw; want u bent allen één in Christus Jezus. En als u van Christus bent, dan bent u Abrahams nageslacht en volgens belofte erfgenamen' (Gal. 3:24-29).

Deze plaats toont ons de betrekking tot God in *deze* bedeling, geen Jood, geen Griek. *Alle* gelovigen zijn *zonen*, en het is hun voorrecht dit standpunt te kennen door, de geest van zoonschap, die hun gegeven is, en door wie zij roepen: 'Abba, Vader!' (Rom. 8:15; Gal. 4:6).

In Israël had men de geest van de slavernij om te vrezén' (Rom. 8:15); in de Gemeente 'de Geest van de aanname tot zonen.'

Het 4de hoofdstuk van de Brief aan de Galaten toont ons, dat, hoewel een gelovige Israëliet een zoon en erfgenaam was, hij echter onder voogdij stond, en geen bewustheid had van zijn betrekking, zodat hij als slaaf werd behandeld. 'Maar ik zeg, zolang de erfgenaam een onmondig is, verschilt hij in niets van een slaaf, hoewel hij heer is van alles; maar hij staat onder voogden en rentmeesters tot op de tijd door de vader vooraf bepaald. Zo waren ook wij, toen wij onmondig waren, in slavernij onder de elementen van de wereld; maar toen de volheid van de tijd gekomen was, zond God zijn Zoon, geboren uit een vrouw, geboren onder de wet, opdat Hij hen die onder de wet waren, vrijkocht, opdat wij *het zoonschap* zouden ontvangen...u bent dus *niet meer slaaf*, maar *zoon*' (Gal. 4:1-7). Uit deze woorden blijkt dus zeer duidelijk, wat een groot onderscheid het Woord van God maakt tussen het standpunt, waarop een Israëliet tegenover God staat en dat van een Christen. De gelovige is geen slaaf meer, maar *een zoon*, een kind van God, uit God zelf geboren, en heeft zo aan de Goddelijke natuur deel gekregen.

En nu, lieve gelovige lezer! menen wij genoeg punten te hebben opgenoemd, waarin Israël van de Gemeente verschilt. Er zijn nog vele andere. Maar als u deze onderzocht hebt en vindt dat het waar is, dan zullen u de ogen vanzelf geopend worden om de andere ook te zien, en zal daardoor ook 'de hoop' en 'de verwachting van de Gemeente' u duidelijker worden.

Mag God dit u schenken in Zijn genade!

OudeSporen 2020

